

Nazwa kierunku studiów: HISTORIA sztuki
Poziom studiów: studia pierwszego stopnia
Poziom kwalifikacji: 6
Profil kształcenia: ogólnoakademicki

l.p.	Nazwa przedmiotu	Treści programowe
1.	Wprowadzenie do historii sztuki – wykład, ćwiczenia (malarstwo, architektura, rzeźba)	<p>Malarstwo</p> <p>Zajęcia mają na celu zapoznanie studentów z terminologią z zakresu historii malarstwa, metodami opisu, analizy i klasyfikacji malarskich dzieł sztuki oraz podstawową literaturą na ten temat. Od uświadomienia ogólnych prawideł decydujących o powstaniu obrazu, poprzez wykształcenie zdolności widzenia i nazywania zasadniczych elementów dzieła (formy, kompozycji, warstwy kolorystycznej), aż do umiejętności werbalnego uporządkowania wrażeń w postaci prawidłowego opisu strukturalnego oraz opisu uwzględniającego ikonografię, warstwy ikonologiczne i symboliczne dzieła. Kluczowym elementem zajęć jest kontakt z oryginałami dzieł malarskich w muzeach, galeriach oraz w obiektach zabytkowych.</p> <p>Rzeźba</p> <p>Podziały i klasyfikacje dzieł rzeźby: pod względem różnic w technologii (techniczne rodzaje rzeźby; kryteria decydujące o rzeźbie samodzielnej i niesamodzielnej; łączenie różnych rodzajów rzeźby; reliefy itp.); pod względem rodzaju tworzywa rzeźbiarskiego (kryterium – materiał); pod względem rodzaju przedstawienia (rzeźba figuralna i niefiguralna); ze względu na stosunek do innych gałęzi sztuki, w szczególności do architektury (relacje rzeźba – architektura); ze względu na tematykę (treść przedstawienia – ze szczególnym uwzględnieniem zawartości treści religijnych); ze względu na środki rzeźbiarskie i sposób ich zastosowania (zagadnienie kompozycji – zależność od otoczenia i jej brak); ze względu na wymiary (relacja do przedmiotu przedstawianego); ze względu na funkcje ideowe; ze względu na funkcje użytkowe (kryterium przeznaczenia); ze względu na sposób opracowania bryły rzeźbiarskiej i jej powierzchni. Zagadnienie kolorystyki w rzeźbie. Środki wyrazu w rzeźbie oraz</p>

		<p>typologia dzieł rzeźby. Terminologia.</p> <p>Architektura</p> <p>Architektura jako sztuka harmonizacji przestrzeni; Typy rzutów poziomych i rozwiązań, przestrzennych; Wybrane zagadnienia z konstrukcji budowli (fundament, ściana, sklepienia, kopuły); System komunikacyjny i oświetleniowy budowli; Bryła budowli (sposoby rozczłonkowania bryły i wieńczenia budowli); Porządki architektoniczne. proporcje, perspektywa, korekty optyczne w architekturze; Artykulacja i dekoracja budowli; Rysunek przekroju poziomego budowli; Zasady sporządzania opisu inwentaryzatorskiego budowli świeckiej i sakralnej; Traktaty o architekturze; Interpretacja geometryczna rzutów budowli; Analiza formalna: budowli świeckiej, sakralnej; Analiza założenia urbanistycznego; Karta zabytku architektury i budownictwa</p>
2.	Historia sztuki starożytnej	<p>Sztuka egipska od okresu Starego Państwa po okres ptolemejski</p> <p>Sztuka starożytnej Grecji w epoce brązu (egejska)</p>
3.	Historia sztuki wczesnochrześcijańskiej	<p>Na wstępie wykładu podane są granice chronologiczne omawianego okresu sztuki oraz główne podziały w jego obrębie wraz z ich uzasadnieniem; omawiane są też główne problemy odnoszące się do formowania się wczesnej sztuki chrześcijańskiej (geneza, rozprzestrzenienie geograficzne, relacje kulturowe pomiędzy światem pogańskim a chrześcijańskim, stosunek greckich i rzymskich pisarzy chrześcijańskich do sztuki); następnie omówione zostają najważniejsze przykłady sztuki z okresu przedkonstantyńskiego (domy Kościoła, sztuka w katakumbach, sarkofagi i rzeźba III w. Okres przełomu konstantyńskiego: przykłady sztuki okresu tetrarchii i wczesnokonstantyńskiego; działalność Konstantyna Wielkiego na rzecz Kościoła w Italii, Ziemi Świętej i na Wschodzie; główne fundacje Konstantyna. Problem genezy bazyliki chrześcijańskiej; architektura sakralna IV-V w. w Italii (kościół, kościoły podwójne, bazyliki cmentarne, baptysteria, mauzolea i memorie). Rzeźba IV i V w. (sarkofagi, rzeźba w kości słoniowej). Dekoracje ścian budowli sakralnych, a szczególnie mozaiki (Rzym, Neapol, Mediolan, Rawenna). Dzieje powstania, etapy historyczne sztuki bizantyńskiej (do końca ikonoklazmu, dynastie macedońska i Komnenów; dynastia Paleologów). Konstantynopol: powstanie miasta i charakterystyka architektury i sztuki IV-V w. (urbanistyka, pałac cesarski, kościoły, obiekty hydrotechniczne).</p>
4.	Historia sztuki średniowiecznej powszechnej	<p>Materiał prezentowany jest w układzie chronologicznym, a w jego ramach podzielony jest na gatunki (architektura, sztuki plastyczne); na wstępie wykładu podane są granice chronologiczne omawianego okresu sztuki oraz główne podziały w jego obrębie wraz z ich uzasadnieniem, wyjaśnieniem etymologii nazwy. Omawiane są następujące główne zagadnienia: sztuka okresu wędrówki ludów; sztuka wizygocka, merowińska i longobardzka; sztuka iryjska i anglosaska VI-X w.; sztuka epoki karolińskiej (3 tercja IX – kon. IX w.); sztuka X w. ze szczególnym uwzględnieniem Niemiec ottońskich. Epoka sztuki romańskiej: jej geneza, kolebka, zasięg terytorialny, chronologia; charakterystyka stylu; architektura i sztuki plastyczne XI-XII w. – główne dzieła, zróżnicowania regionalne.</p>

		<p>Epoka sztuki gotyckiej: dzieje terminu, poglądów i badań (teorie). Początki i rozkwit architektury gotyckiej we Francji (poł. XII-XIII w.) i jej wpływ na kraje ościenne. Nowe zakony i ich architektura. Rzeźba i malarstwo 2 poł. XII- XIII w. Sztuka wieku XIV: nowe tendencje w architekturze, mistycyzm i jego odzwierciedlenia w sztuce, najważniejsze regiony i centra artystyczne Europy Zachodniej. Sztuka na przełomie XIV i XV w.: tzw. styl międzynarodowy – tzw. styl piękny. Główne tendencje sztuki XV-pocz. XVI w. w Europie północnej</p> <p>Tematy ćwiczeń: Św. Bernward z Hildesheim a sztuka, romańskie drzwi brązowe w Europie, Św. Hildegarda z Bingen a sztuka, Bazylika Św. Marka w Wenecji, Mozaiki sycylijskie (Palermo, Monreale, Cefalú), Opat Dezyderiusz z Monte Cassino i jego fundacje artystyczne, Opactwo w Cluny (architektura i rzeźba architektoniczna), Gislebertus – rzeźbiarz z Autun, Dekoracje rzeźbiarskie kościołów opackich z Moissac i Souillac, Katedra św. Jakuba w Santiago de Compostella (architektura i rzeźba), Rzeźba romańska we Włoszech (Wiligelmo da Modena, Niccolo da Ferrara, Benedetto Antelami), Malarstwo romańskie w Hiszpanii, Początki architektury cysterskiej (XII-XIII w.) w Europie.</p>
5.	Historia sztuki średniowiecznej w Polsce	<p>Romanizm Wykład poświęcony dziejom sztuki średniowiecznej epoki romanizmu (ok. 966-ok. 1230), architekturze, rzeźbie, malarstwu i rzemiosłu artystycznemu. Periodyzacja sztuki romańskiej w Polsce, jej zakres terytorialny, główne ośrodki artystyczne i warsztaty, problematyka fundacji artystycznych, romanizm polski na tle sztuki europejskiej.</p> <p>a) Początki architektury romańskiej w Polsce (X-XI w.) b) Romańskie drzwi brązowe w Polsce (Drzwi Płockie i Gnieźnieńskie), c) Tzw. „renesans XII wieku” a sztuka polska, d) Fundacje artystyczne Piotra Włostowica i jego rodu, e) Architektura i wystrój rzeźbiarski kościoła norbertanek w Strzelnie, f) Dekoracja rzeźbiarska kościoła cysterek w Trzebnicy a plastyka późnoromańska w Europie Zachodniej, g) Złotnictwo XII-XIII w. w Polsce. Styl, technika, twórcy, fundatorzy, ikonografia</p> <p>Gotyk Wykład poświęcony dziejom sztuki epoki gotyku (ok. 1230-ok 1530), architekturze, rzeźbie, malarstwu i rzemiosłu artystycznemu. Periodyzacja sztuki gotyckiej w Polsce, jej zakres terytorialny, główne ośrodki artystyczne, warsztaty i twórcy, problematyka fundacji artystycznych i mecenatu; gotyk polski na tle sztuki europejskiej</p> <p>Początki architektury gotyckiej w Polsce (XIII - pocz. XIV w.) a budownictwo zakonne (cystersi, franciszkanie, dominikanie), b) Katedry gotyckie w Polsce, architektura, wystrój i wymowa ideowa, c) Nagrobki królów polskich (XIV - pocz. XVI w.). Typologia, kompozycja, ikonografia, przemiany stylu, d) Fundacje artystyczne króla Kazimierza III Wielkiego (architektura, rzeźba, malarstwo, rzemiosło artystyczne), e) Styl piękny w rzeźbie i malarstwie na ziemiach polskich (ok. 1390 - ok. 1450), f) Wit Stwosz i rzeźba późnogotycka w Małopolsce, Wielkopolsce i na Śląsku, g) Kultura rycersko-dworska a sztuki plastyczne w Polsce XIII-XVI w.</p>

6.	Historia sztuki nowożytnej powszechnej (renesans-manieryzm)	Granice chronologiczne omawianych okresów w sztuce oraz główne podziały w ich obrębie, a także w miarę szeroki kontekst kulturowy renesansowego przełomu: rozwój gospodarki towarowo-pieniężnej, w tym bankowości i kredytu, rozwój humanizmu w filozofii, historiografii, naukach politycznych i przyrodniczych, wzrost zainteresowania kulturą antyczną (w tym studia zachowanych dzieł architektury i rzeźby), kryzys Kościoła i różne próby jego reform, rywalizacja francusko-habsburska o panowanie nad terytorium Włoch Północnych, walki wewnętrzne w obrębie włoskich miast-państw. Przegląd rozwoju architektury obejmuje sylwetki najwybitniejszych jej twórców (Filippo Brunelleschi, Michelozzo, Leone Battista Alberti, Giuliano da Sangallo, Antonio da Sangallo st. i mł., Donato Bramante, Michał Anioł, Andrea Palladio, Giulio Romano), charakterystykę najważniejszych typów budowli (zamek, pałac miejski, willa podmiejska, sierociniec, biblioteka, klasztor, budowla kościelna na planie podłużnym, budowla kościelna na planie centralnym, brama miejska, teatr) oraz najważniejsze realizacje urbanistyczne (nowe założenia miejskie, nowe aranżacje placów publicznych). Rozwój rzeźby ukazany jest zarówno poprzez sylwetki najwybitniejszych twórców (Lorenzo Ghiberti, Filippo Brunelleschi, Donatello, Luca Luca della Robbia, Andrea della Robbia, Francesco Laurana, Bernardo Rossellino, Antonio Rossellino, Andrea del Verrocchio, Michał Anioł, Giovanni da Bologna), jak i najważniejsze zadania twórcze epoki: drzwi brązowe, nagrobki i konfesje grobowe, popiersia portretowe, pomniki konne, monumentalne grupy rzeźbiarskie, całościowe aranżacje oprawy plastycznej dzieł architektury. Malarstwo XV i początków XVI wieku pokazywane jest w obu swoich zasadniczych nurtach: „realistyczno-geometrycznym” (Massacio, Paolo Uccello, Andrea del Castagno, Andrea Mantegna, Luca Signorelli) i „liryczno-dekoracyjnym” (Gentile da Fabriano, Fra Angelico, Benozzo Gozzoli, Fra Filippo Lippi, Sandro Botticelli, Filippino Lippi), osobne miejsce zajmują jednak artyści o odrębnym obliczu, jak Piero della Francesca, Domenico Ghirlandaio i Pietro Perugino, oraz przedstawiciele szkoły weneckiej (Giovanni Bellini, Tycjan, Giorgione). Obszernie prezentowani są „wielcy mistrzowie” przełomu XV i XVI wieku: Leonardo da Vinci, Michał Anioł i Rafael, a także – w starannie dokonanym wyborze – twórczość najbardziej reprezentatywnych przedstawicieli manieryzmu (Giulio Romano, Paolo Veronese, Jacopo Tintoretto, Correggio, Parmigianino, Giorgio Vasari, Federico Zuccaro). Na wybranych przykładach ukazany jest rozwój rzemiosła artystycznego (Benvenuto Cellini) i grafiki (Andrea Mantegna).
7.	Historia sztuki nowożytnej w Polsce (renesans-manieryzm)	Determinanty polityczne, kulturowe, społeczne i wyznaniowe sztuki renesansu i manieryzmu w Polsce; fundacje artystyczne dynastii Jagiellonów w Polsce; architektura rezydencjonalna i sakralna ze szczególnym uwzględnieniem kaplic kopułowych, rzeźba ze szczególnym uwzględnieniem plastyki sepulkralnej, malarstwo i grafika.
8.	Historia sztuki nowożytnej powszechnej (barok-rokoko)	Znaczenia terminu barok. Malarze, obrazy i ich odbiorcy, czyli jak można było zrobić karierę w dobie baroku. W oleju czy fresku czyli jak powstawał barokowy obraz. Bogowie i święci czyli o malarstwie historycznym w służbie Kościoła. Królowie i bohaterzy czyli o malarstwie historycznym w służbie władzy. Świat mieszczańskich wnętrz i chłopskich gospod czyli o malarstwie rodzajowym. Zatrzymywanie przemijania czyli o malowaniu portretów. O łądzie, wodzie i powietrzu czyli o malarstwie pejzażowym. Piękno przedmiotu czyli o martwej naturze. Mistrzowie światła czyli o caravaggionistach. Iluzja a

		<p>realizm czyli o grze z widzem w malarstwie barokowym. Fikcyjna architektura czyli o iluzjonistycznych dekoracjach freskowych. Dla przyjemności i zabawy czyli o dworskim malarstwie rokokowym. Giacomo Barozzi da Vignola (1507-1573) i Giacomo della Porta (1540-1602) – Il Gesu w Rzymie (1572-1584) i problem architektury jezuickiej. Twórczość Gianlorenza Berniniego (1598-1680). Dzieła Francesca Borrominiego (1599-1667). Działalność artystyczna Guarina Guariniego (1642-1683) i Baldassare Longheny (1598-1682). Architektura francuska przed Wersalem - Jacques Lemercier (1585-1654), François Mansart (1598-1666) i Louis le Vau (1612-1670). Francuska architektura rezydencjonalna – Wersal i inne założenia. Twórczość Johanna Bernharda Fischera von Erlach (1656-1723). Johann Lucas von Hildebrandt (1668-1745) i Jan Błażej Santini (Jan Błażej Santini) zw. Aichlem i nurt neogotyckiej architektury doby baroku (barokni gotyka). Działalność Christopha (1655-1722) i Kiliana Ignacego (1689-1751) Dientzenhoferów. Johann Balthasar Neumann (1687-1753) i Matthäus Daniel Pöppelmann (1662-1737). Protestantcka architektura sakralna Niemiec i Holandii doby baroku (na wybranych przykładach). Architektura doby baroku w Anglii – Christopher Wren (1632-1723), Blenheim Palace i jego architekci - Nicholas Hawksmoor (1661-1736) oraz John Vanbrugh (1664? - 1726). Architektura doby baroku w Hiszpanii. Architektura doby baroku w Portugalii. Rzeźba barokowa we Francji. Siedemnastowieczna rzeźba we Włoszech. Rzeźba barokowa i rokokowa w Niemczech. Rzeźba barokowa w Niderlandach. Rzeźba barokowa w Austrii. Rzeźba barokowa w Czechach. Sztuka ogrodowa doby baroku.</p>
9.	Historia sztuki nowożytnej w Polsce (barok-rokoko)	<p>Determinanty polityczne, kulturowe, społeczne i wyznaniowe sztuki barokowej w Polsce; fundacje artystyczne dynastii Wazów w Polsce; architektura i sztuka zgrupowań zakonnych, rezydencje i mauzolea magnackie w I poł. XVII w.; architektura Tylmana van Gameren, fundacje architektoniczne Jana III Sobieskiego, recepcja sztuki G. Berniniego, F. Borrominiego, G. Guariniego i A. Pozza na ziemiach polskich; wpływy francuskie i niemieckie w sztuce czasów saskich, wpływy austriackie i czeskie w sztuce późnego baroku na kresach wschodnich.</p> <p>Twórczość Tomasza Dolabelli. Malarstwo na dworze Wazów. Portret trumienny i sarmacki. Działalność artystyczna Daniela Schultza. Malarze Jana III Sobieskiego (Claude Callot, Jan Trycjusz, Jerzy Eleuter Szymonowicz Siemiginowski, Jan Reisner, Andreas Stech, Martino Altomonte, Francois Desportes), Barokowi freskanci (Michelangelo Palloni, Jerzy Wilhelm Neunhertz, Karol Dankwart, Adam Swach, Maciej Jan Meyer, Franciszek Eckstein, Giuseppe Carlo Pedretti, ksiądz Benedykt Mazurkiewicz, Józef Meyer, Walenty Żebrowski, Stanisław Stroiński), Malarstwo polskie w XVIII wieku.</p> <p>Sztukaterie XVII-wieczne Rzeźba XVII i XVIII wieku</p>
10.	Historia sztuki nowoczesnej (powszechnej i w Polsce) – malarstwo-rzeźba	<p>Malarstwo, rysunek, grafika i rzeźba powszechna od 2 poł. XVIII wieku do pocz. XX wieku – przegląd najważniejszych zjawisk (artystów, ugrupowań, nurtów). Rzym jako ośrodek rozwoju sztuki w dobie klasycyzmu: Giovanni Battista Piranesi, Johann Joachim Winckelmann; malarze wczesnego klasycyzmu Anton Raphael Mengs i Gavin Hamilton; rzeźba klasycyzmu - technika rzeźbiarska w końcu XVIII i XIX wieku i jej wpływ na rozwój rzeźby; rzeźba klasycyzmu - Antonio Canova i Berthel Thorvaldsen.</p>

		<p>Malarstwo we Francji: Joseph-Marie Vien; Jacques-Louis David - wielki mistrz malarstwa klasycyzmu; uczniowie Davida i inni malarze francuscy tego czasu; naśladowanie mistrza i walka z presją jego twórczości Jean-Germain Drouais; François Gérard; Anne-Louis Girodet; Pierre-Narcisse Guérin; Grupa „Les Barbus” Antoine-Jean Gros – malarz wojen napoleońskich; Pierre-Paul Prud’hon – malarz czasów Cesarstwa (spoza szkoły Davida); przełom romantyczny w malarstwie francuskim: Theodore Gericault, Eugene Delacroix, Jean-Auguste-Dominique Ingres, Twórczość Eduarda Maneta, Impresjonizm, - Vincent van Gogh, Paul Cézanne, Francisco Goya – twórczość malarska i graficzna, Malarstwo krajów niemieckich: wczesni romantycy niemieccy, twórczość i poglądy Philippa Ottona Rungego, twórczość i poglądy Caspara Davida Friedricha, pojęcie Biedermeieru w malarstwie; typowe biedermeierowskie tematy i motywy; malarze drezdeńscy z kręgu Friedricha; Waldmüller i ośrodek wiedeński; malarze berlińscy Hummel i Gaertner; Wilhelm Kobell z Monachium, Twórczość i poglądy Prerafaelitów</p>
11.	<p>Historia sztuki nowoczesnej (powszechnej i w Polsce) – architektura</p>	<p>Celem wykładu jest zapoznanie studentów z najważniejszymi historycznymi etapami kształtowania się architektury nowoczesnej. Za początek tego procesu uznano angielski palladianizm i neoklasycyzm XVII i XVIII wieku, omówione na przykładach angielskiej architektury i sztuki ogrodowej (m.in. Jones, Burlington, bracia Adam i in.). W kolejnych wykładach przedstawiono znaczenie rzymskiego środowiska architektonicznego i ponownego odkrycia antyku dla nowych tendencji architektury europejskiej drugiej połowy XVIII wieku: archeologicznego neoklasycyzmu, francuskiego „rewolucyjnego klasycyzmu”, sztuki ogrodowej i empiru. Ze względu na rolę Prus w dziejach środkowej Europy omówiona jest twórczość pruskich architektów od Knobelsdorffa do Schinkla. Kolejne wykłady dotyczą podstawowych zjawisk architektury XIX wieku: historyzmu, neostylów, nowych gatunków architektonicznych nowych materiałów, i technologii, wykształcenia społecznej pozycji architektów. Zagadnienia te są zaprezentowane na przykładach twórczości i poglądów wybitnych architektów epoki historyzmu. Specyfika architektury i budownictwa XIX wieku jest zaprezentowana na przykładach wybranych gatunków architektonicznych typowych dla tego stulecia: więzieniach, szpitalach, dworcach kolejowych, halach wystawowych, na przykładach architektury sakralnej (chrześcijańskiej i żydowskiej), rezydencjonalnej, mieszkaniowej i użyteczności publicznej. Problematyka przekształceń wielkich miast jest przedstawiona na przykładzie przebudowy Wiednia i Paryża. Wstęp do architektury XX wieku rozpoczyna prezentacja celów i osiągnięć ruchu Arts and Crafts i organizacji Werkbund. Kolejne wykłady dotyczą pedagogii i znaczenia Bauhausu, architektury Neues Bauen i niemieckiego ekspresjonizmu. Antymodernistyczne tendencje okresu międzywojennego przedstawiono na przykładzie architektury III Rzeszy, ZSRRR czasów Stalina i Włoch Mussoliniego. Cykl wykładów kończy wprowadzenie do architektury w okresie po drugiej wojnie światowej</p>
12.	<p>Historia sztuki XX i XXI w. (powszechnej i w Polsce) – malarstwo, rzeźba, nowe formy sztuki</p>	<p>Informel i action painting, Pop i new pop, Konceptualizm, Sztuka video i film eksperymentalny, Triumf malarstwa po przejściach, Projekty emancypacyjne. Feminizm, ruchy LGBT, sustainable art., Performance, Partycypacja czyli czy każdy jest artystą, Miejska przestrzeń wspólna – interwencje, street art i sztuka publiczna, Nowy historyzm, Błazny i tricksterzy, Sztuka krytyczna czyli akt fundacyjny młodej polskiej demokracji, Outsider art., Wielkie globalne festiwale i słynni kuratorzy</p>

13.	Historia sztuki XX i XXI w. (powszechnej i w Polsce) – architektura	Styl narodowy w okresie międzywojennym i jego warianty; modernizm w Polsce okresu międzywojennego; architektura Gdyni; architektura i budownictwo okupowanej polski (1939-1945); socrealizm; modernizm PRL; architektura po roku 1989 - nurty, zjawiska, realizacje; czołowi architekci polscy XX wieku
14.	Historia filozofii	Wykład o charakterze ogólnouniwersyteckim
15.	Teoria i metodologia sztuki	<p>Pojęcie nauki i klasyfikacja nauk. Metodologia nauki. Co jest, a co nie jest nauką. Funkcje nauki. Informacja, wiedza a nauka. Prawa logiki a praktyka myślenia. Nauki o nauce, nauki o wiedzy: epistemologia /gnoseologia, teoria poznania/, filozofia nauki, logika, metanauka, metodologia nauk, socjologia wiedzy, teoria nauki, kognitywistyka. Pojęcia: nauka, teoria, metodologia, metodyka, metoda naukowa. Metodologia nauk (1) wybrane aspekty nauki w sensie czynnościowym – czynności i sposoby ponawiania; wybrane aspekty nauki w sensie wytworowym - wiedza naukowa. Podejścia do metodologii; starsze - m.in. Koło Wiedeńskie, 1. połowa XX wieku. Metodologia skupiona na zdaniach – hipotezach, prawach, twierdzeniach, sądach; zdaniach obserwacyjnych i teoretycznych. Metodologia jako dział logiki; nowsze - m.in. T.S. Kuhn, I. Lakatos, W.V.O. Quine – metodologia skupiona na strukturach wiedzy – modelach, teoriach, paradygmatach, programach badawczych, całości wiedzy.</p> <p>Pojęcie falsyfikacji w ujęciu K.R. Poppera. Rozwój nauk empirycznych - wymyślanie i <i>dopisywanie</i> nowych hipotez oraz ich <i>wymazywanie</i> w obliczu nowych faktów.</p> <p>Problemy: Co to jest hipoteza, jak się potwierdza i obala hipotezy? Co to jest prawo nauki? Jakie ma funkcje? Co to jest wyjaśnianie? Czy istnieją „czyste” fakty? Jaki jest stosunek obserwacji do teorii? Czym jest metoda naukowa w ogóle, jakie są typy metod ogólnonaukowych, jakie metody są specyficzne dla poszczególnych dyscyplin etc.? Czym jest teoria? Dlaczego jedne teorie zastępują inne? Jaki jest cel nauki? Jakie są typy nauk? Czy nauki przyrodnicze i społeczne, humanistyczne różnią się z metodologicznego punktu widzenia? Jeżeli tak – na czym polega ich odmienność? Na czym polega definiowanie pojęć, terminów? Rodzaje definicji? Typy pojęć, terminów naukowych?</p> <p>Myślenie o teorii, Analiza formy, symbolu i znaku; formalizm, ikonografia i ikonologia, semiotyka, Konteksty sztuki /historia idei, marksizm, materializm,, feminizm, queer, postkolonializm, Psychologia i percepcja w sztuce Freud, Lacan, W stronę wiedzy /hermeneutyka, strukturalizm i poststrukturalizm,</p>

		dekonstrukcja, postmodernizm, Korzystanie z teorii
16.	Ikonografia i ikonologia	<p>Teoria znaku. Metodologia badań ikonograficznych i ikonologicznych (zagadnienia historyczne i współczesne). Uwarunkowania kulturowe (specyfika ikonografii ze względu na wyznanie).</p> <p>Wprowadzenie w problematykę zajęć. Ikonografia – charakterystyka metody. Główni przedstawiciele. Korzyści płynące z zastosowania metody a ryzyko błędnej interpretacji.</p> <p>Biblia, Apokryfy, Hagiografia (beatyfikacja, kanonizacja, przykłady świętych współczesnych). Angelologia. Traktaty mistyczne.</p> <p>Rozpoznawanie przedstawień ikonograficznych w oparciu o źródła omówione w ramach wykładu; relacja pomiędzy źródłem literackim a dziełem sztuk plastycznych na wybranych przykładach).</p> <p>Mitologia – Homer, Hezjod, Wergiliusz, Owidiusz. Historia antyczna – Pliniusz Starszy, Plutarch. Literatura antyczna: Ezop, wybrane dramaty antyczne. Natura: bestiariusze, fizjologusy. Literatura piękna (przykłady – Dante, <i>Boska Komedia</i>).</p> <p>Ćw: Rozpoznawanie przedstawień ikonograficznych w oparciu o źródła omówione w ramach wykładu; relacja pomiędzy źródłem literackim a dziełem sztuk plastycznych na wybranych przykładach).</p> <p>W: Symbol, alegoria, personifikacja, animizacja, emblemat, stemmat itp.; atrybut jako forma identyfikacji ikonograficznej.</p> <p>Ćw: Rozpoznawanie rodzajów przedstawień.</p> <p>W: Kompendia ikonograficzne (Andrea Alciati, Cesare Ripa, Filippo Picinelli).</p> <p>Ćw: Analiza ideowa wybranego motywu. Obrazowanie pojęcia. Wybrane przykłady opracowane w oparciu o różne kompendia.</p> <p>W: Obrazowanie pojęć abstrakcyjnych (Cnoty, Występki, Nauki, Sztuki).</p> <p>Ćw: Analiza przedstawień lub ich cykli.</p> <p>W: Natura i kultura (kosmos, zwierzęta, rośliny, kamienie, kolory, figury geometryczne, liczby, symbolika architektury i innych dzieł człowieka)</p> <p>Ćw: Analiza przedstawień lub ich cykli.</p> <p>W: Typy ikonograficzne: osoby boskie, Trójca Święta.</p> <p>Ćw: Obrazowanie Boga (różne epoki, różne wyznania, ze szczególnym uwzględnieniem wyznań</p>

		<p>chrześcijańskich); typy ikonograficzne.</p> <p>W: Typy ikonograficzne: Stary Testament (postacie biblijne: Patriarchowie, Prorocy, Sybille, królowie starotestamentowi, niewiasty starotestamentowe; przedstawienia narracyjne).</p> <p>Ćw: Analiza przedstawień lub ich cykli na wybranych przykładach.</p> <p>W: Typy ikonograficzne: Nowy Testament (ważniejsze tematy: obrazowanie Ewangelii – ogólna charakterystyka przedstawień; Dzieje Apostolskie; Apokalipsa).</p> <p>Ćw: Analiza przedstawień lub ich cykli na wybranych przykładach (m.in. przypowieści ewangeliczne, Dzieje Apostolskie i Apokalipsa).</p> <p>W: Genealogia, Rodzina i Dzieciństwo Chrystusa. Ogólna charakterystyka pochodzenia Chrystusa w oparciu o źródła biblijne i apokryficzne; poszczególne osoby i ich charakterystyka; geneza przedstawień.</p> <p style="padding-left: 40px;">kontekst, funkcja; Mała i Wielka Rodzina, Święta Anna Samotrzecia i Samoczwartą).</p> <p>W: Typy ikonograficzne: tematyka chrystologiczna. Chrystologiczne przedstawienia narracyjne ze szczególnym uwzględnieniem Pasji (Ukrzyżowanie, alegoryczne przedstawienia pasyjne), Deesis, Chrystus Pantokrator itp.</p> <p>Ćw: Analiza przedstawień i ich cykli na wybranych przykładach.</p> <p>W: Typy ikonograficzne: tematy maryjne. Przedstawienia narracyjne. Typy przedstawień maryjnych w kontekście kształtowania i ustanawiania dogmatów. Nabożeństwa i kult maryjny a sztuka. Ikonografia maryjna jako instrument polemiki wyznaniowej.</p> <p>Ćw: Analiza przedstawień i ich cykli oraz poszczególnych typów (np. Immaculata, Maria lactans; przedstawienia o znaczeniu lokalnym: np. Madonna Passawska) na wybranych przykładach.</p> <p>W: Święci: „kategoryzacja” świętych; Apostołowie, Ewangeliści, Ojcowie Kościoła, Doktorzy Kościoła, Święte Dziewice, ważniejsi święci zakonni, kult lokalnych świętych (patronów diecezji, kościoła itp.), święci jako patroni grup społecznych, patroni od chorób, klęsk żywiołowych itp.</p> <p>Ćw: Rozpoznawanie świętych w ramach narracyjnych cykli oraz w oparciu o atrybuty na wybranych przykładach.</p> <p>W: Historia, polityka oraz zjawiska społeczne.</p> <p>Ćw: Wykorzystywanie archetypów oraz tradycyjnych typów ikonograficznych w nowym kontekście</p>
--	--	--

		znaczeniowym.
17.	Techniki sztuk plastycznych	Techniki rysunkowe (rysunek węglem, ołówkiem metalowym i grafitowym, sangwiną, kredą, pędzlem, piórkiem) Technika pastelu Techniki graficzne: drzeworyt, linoryt, gipsoryt, miedzioryt, staloryt, suchoryt, kamienioryt, mezzotinta, akwaforta, akwatinta, miękki werniks, odprysk, fluoroforta, litografia, algrafia, cynkotypia, monotypia, sitodruk Techniki malarskie (akwarela, gwasz, tempera, malarstwo olejne, akrylowe, fresk mokry, suchy, pakułowo-wapienny, sgraffito, mozaika) Inne: witraż, stiuk, intarsja, sztukateria, chryzelefantyna Techniki rzeźbiarskie: w drewnie, kamieniu, metalu (odlewane i kute rzeźby) Techniki pozłotnicze: złocenie i srebrzenie na pulment, mikstion
18.	Nauki pomocnicze historii sztuki	Celem zajęć jest zapoznanie studentów z naukami, które dla historii sztuki mogą mieć znaczenie pomagające w zrozumieniu, datowaniu i interpretacji dzieł sztuki. W trakcie zajęć omawiane są takie dyscypliny, jak: heraldyka, falerystyka, weksylologia, kostiumologia, numizmatyka, bronioznawstwo, botanika, metrologia, instrumentoznawstwo - w kontekście ich zastosowania przez historyka sztuki.
19.	Teoretyczne i praktyczne aspekty konserwacji zabytków	Zajęcia mają przygotować studentów do zrozumienia idei ochrony zabytków jako idei podstawowej dla kształtowania podstaw naukowej historii sztuki. Zajęcia dotyczyć będą zarówno teorii (wykłady i ćwiczenia) jak i praktyki działań konserwatorskich (zajęcia terenowe, zajęcia w wybranych instytucjach realizujących zadania zakresu ochrony zabytków i opieki nad zabytkami).
20.	Rynek dzieł sztuki – zagadnienia prawne i ekonomiczne	Celem wykładu jest zapoznanie studentów ze specyfiką rynku sztuki, rodzajów cen dzieł sztuki, rodzajów aukcji, cen aukcyjnych, interwencjonizmu państwowego, KOBiDZ, środowiskami opiniotwórczymi, galeriami komercyjnymi, fundacjami, domami aukcyjnymi, rankingami, strategiami marketingowymi, art bankingiem i inwestowaniem w sztukę
21.	Cyfrowe techniki komunikacji i informacji w humanistyce	Internet jako źródło wiedzy Otwarta nauka – założenia; Cyfrowa historia sztuki - przegląd technologii stosowanych w badaniu i dokumentacji dziedzictwa kulturowego; Źródła informacji w internecie (katalogi biblioteczne, bibliografiie, zasoby pełnotekstowe online, cyfrowe muzea i kolekcje, fototeki dla dziedzictwa kulturowego; dzieła sztuki filmowej i sztuk performatywnych online, dobra kultury niematerialnej online, archiwa online, folksonomia; Inicjatywy społecznościowe w dziedzinie dokumentacji dziedzictwa kulturowego; Grafika cyfrowa jako wsparcie badań i dokumentacji dziedzictwa kulturowego: wprowadzenie do grafiki cyfrowej, fotogrametria i ortofotografia, stereoskopia i stereofotografia, panoramy i obiekty 3d; Specjalistyczne skanery do pozyskiwania obrazu obiektów dziedzictwa

		<p>kulturowego (skanowanie z wykorzystaniem światła strukturalnego, skanowanie laserowe, skanowanie 3D)</p> <p>Projekty digitalizacyjne - analiza przykładów ("Parker on the Web", "Bibliotheca Corviniana Digitalis", "The Codex Sinaiticus Project")</p> <p>Portale i zasoby kartograficzne, GIS - podstawowe informacje o systemie, GIS dla zabytków - nieruchomości i ruchomych, geoportale jako źródło informacji i narzędzie w badaniach dziedzictwa kulturowego</p> <p>Wirtualne modelowanie zabytków kultury i sztuki; Technologia druku 3d w badaniach dziedzictwa kulturowego i w jego popularyzacji; Projekt 3D Visualisation in the Arts Network</p> <p>Projekt 3dVisa – "bibliografia" projektów wizualizacyjnych; The London Charter for the Computer-based Visualisation of Cultural Heritage - cele i założenia dokumentu; Augmented Reality i imersja i badaniach i popularyzacji dziedzictwa kulturowego; Wykorzystanie środowiska gier do promocji dziedzictwa kulturowego i badań</p>
22.	Komputerowe techniki dokumentacji zabytków	<p>Wybrane przykłady udostępnianych w Internecie baz danych służących do dokumentacji zabytków (katalogi muzealne, archiwa obrazów, katalogi zabytków itp.)</p> <p>Ćwiczenie z wyszukiwania, korzystanie z oferowanych funkcji; System klasyfikacji ikonograficznej Iconclass i jego zastosowanie w bazach danych; Indeksy i słowniki hierarchiczne (tezaurusy hierarchiczne) w opisie dzieła sztuki - wprowadzenie, wybrane przykłady słowników gromadzących pojęcia z zakresu dziedzictwa kulturowego; Metadane - wprowadzenie, wybrane standardy metadanych dla dziedzictwa kulturowego: CDWA, CDWA lite, CCO, Object ID, LIDO, Dublin Core; Ontologia Cidoc CRM; System klasyfikacyjny MIDAS i jego zastosowanie.</p>
23.	Proseminarium I	<p>W trakcie zajęć studenci zapoznają się z gotyckimi dziełami malarstwa i rzeźby powstałymi na terenach Śląska lub powiązanymi z tymi terenami (np. importy) poprzez przygotowywanie pracy poświęconej jednemu wybranemu zabytkowi. W trakcie zajęć studenci poznają literaturę przedmiotu, czytają i dyskutują na temat wybranych problemów zawartych w zadanych tekstach, poznają strukturę tekstu naukowego i uczą się tworzyć jego poszczególne części. Podczas zajęć praktycznych (w muzeach i kościołach Wrocławia) prezentowany jest kontekst funkcjonowania (znaczenie, sprawczość, potencjał performatywny i dewocyjny badanych dzieł) wybranych zabytków w przestrzeni ich pierwotnego przeznaczenia, zgłębiana jest ich historia, losy fundatorów i późniejszych właścicieli, wszelkie konteksty historyczne i społeczne, ze szczególnym uwzględnieniem realiów Śląska</p>
24.	Proseminarium II	<ul style="list-style-type: none"> - poznanie sposobów przygotowania i sporządzania tekstów naukowych - poznanie sposobów poszukiwania materiałów bibliograficznych i archiwalnych oraz wykorzystania Internetu w badaniach naukowych - opanowanie umiejętności krytycznego spojrzenia na literaturę przedmiotu oraz sporządzania stanu badań nad wybranymi dziełami sztuki - pogłębienie umiejętności szczegółowego opisu ikonograficznego (na przykładzie dzieł nowożytnej sztuki kościelnej)

		- opanowanie umiejętności analizy ikonograficznej i ikonologicznej dzieła sztuki oraz interpretacji dzieła sztuki w historycznym kontekście epoki
25.	Proseminarium III	<ul style="list-style-type: none"> - Wprowadzenie do zagadnienia samodzielnego sporządzania pracy dotyczącej wybranego dzieła sztuki - Przeprowadzanie kwerendy bibliotecznej z uwzględnieniem bibliotek cyfrowych. - Omówienie zasad sporządzania bibliografii i przypisów. - Omówienie źródeł do badań sztuki śląskiej doby baroku - wskazanie instytucji gromadzących materiały o charakterze źródłowym i opracowania: bibliotek, archiwów, - Krytyka źródeł – piśmiennych i ikonograficznych - Zagadnienia metodologiczne - Omówienie sporządzania stanu badań - Analiza formalna architektury na wybranych przykładach wrocławskich budowli barokowych - Problem rozwarstwienia architektury - Analiza ikonograficzna programów ideowych wnętrz
26.	Proseminarium IV	Wymogi naukowe; Prawo autorskie – ochrona własności intelektualnej; Pojęcie metody i metodologii; Formułowanie problemu badawczego; Prezentacja problemów badawczych; Problematyzacja/konceptualizacja temat; Kwerenda, zebranie i weryfikacja materiału badawczego; Analiza oraz interpretacja wyników; Strukturyzowanie pracy; Tworzenie konspektu pracy.
27.	Seminarium licencjacko-pomocnicze	<p>I. „Sztuka starożytna i jej odbicia w sztuce nowożytnej”.</p> <p>Zapoznanie ze sposobem pisania prac naukowych, poprawnym konstruowaniem przypisów i bibliografii</p> <p>Poznanie głównych instytucji posiadających publikacje potrzebne przy pisaniu prac licencjackich i zaliczeniowych</p> <p>Omawianie metod opisu i analizy dzieła sztuki.</p> <p>II. Plastyka gotycka XV-XVI w. w Polsce</p> <p>Przygotowanie studentów do umiejętnego i krytycznego korzystania z naukowej literatury historyczno-artystycznej oraz literatury pomocniczej z zakresu innych dziedzin. Bliższe zapoznanie studentów z rzeźbą i malarstwem późnogotyckim w Polsce. Przygotowanie pracy licencjackiej bądź pomocniczej</p> <p>Plastyka późnogotycka i w krajach ościennych oraz jej związki ze sztuką zachodnioeuropejską. Analiza historyczno-artystyczna oraz ikonograficznych wybranych dzieł sztuki</p>
28.	Seminarium licencjacko-pomocnicze	<p>III. Seminarium zorganizowane jest we współpracy z Zakładem Narodowym im., Ossolińskich we Wrocławiu. Przedmiotem badań są grafiki pochodzące ze zbiorów Gabinetu Sztuki.</p> <p>Seminarium pomocniczo - licencjackie służy przygotowaniu studentów do pisania pracy licencjackiej.</p> <p>W ramach seminarium każdy student otrzymuje samodzielny temat do opracowania, pozostając pod opieką naukową prowadzącego seminarium i pracownika Zakładu im. Ossolińskich.</p> <p>Praca podzielona jest na dwa semestry. W pierwszym student wybiera temat pracy. Zapoznaje się z dziełem sztuki w Gabinetzie Sztuki i przeprowadza kwerendę archiwalną, zbierając literaturę dotyczącą</p>

		<p>samego dzieła, jego autora (jeśli jest znany). W pierwszym semestrze student przygotowuje bibliografię, przedstawia stan badań, a także plan samej pracy. Sporządza także wstępny opis dzieła. Na tej podstawie otrzymuje zaliczenie. W drugim semestrze przygotowuje całość pracy pisemnej, a także prezentację multimedialną. Praca zawiera analizę dzieła, zarówno formalną, jak i ikonograficzną oraz szeroki krąg odniesień porównawczych. W ostatniej części zostają przedstawione wnioski.</p> <p>IV. Malarstwo wrocławskie po 1945 roku</p>
29.	Fakultet I	<p>I. Przedmiot "Akademyści, realicyści i impresjoniści. Malarstwo i rzeźba XIX wieku w dobie technologii cyfrowych" to fakultet-laboratorium, mający formę zajęć interaktywnych w pracowni komputerowej. Ma on uświadomić studentom, jakimi nowymi możliwościami poznawania i badania malarstwa i rzeźby XIX wieku dysponujemy w dobie rozwoju technologii cyfrowych i internetu. Malarstwo i rzeźba XIX wieku, w tym zwłaszcza twórczość francuskich impresjonistów, należy do najwyższej cenionych zjawisk w dziejach sztuki. Fakultet-laboratorium pokazać ma, jakimi nowymi możliwościami poznawania i badania malarstwa i rzeźby XIX wieku dysponujemy w dobie rozwoju technologii cyfrowych i internetu. Na przykładzie dzieł impresjonistów i innych malarzy oraz rzeźbiarzy XIX wieku ćwiczyć będziemy wykorzystywanie zasobów internetowych w poznawaniu i badaniu dawnej sztuki. Zajęcia dotyczyć będą m.in. takich zasobów, jak: katalogi biblioteczne, biblioteki cyfrowe, bazy czasopism i inne zasoby pełnotekstowe, portale muzealne, dziedzinowe bazy danych, fototeki, zbiory filmów dokumentalnych, portale tematyczne poświęcone spóściźnie artystycznej określonych twórców. Ćwiczenia obejmować będą zaawansowane przeszukiwanie zasobów w oparciu o tekst i obraz, przygotowywanie wypowiedzi i tekstów na wybrany temat w oparciu o owe zasoby, a także ocenę ich wiarygodności. Zwrócimy uwagę na możliwość wirtualnego zwiedzania, oglądania dzieł malarstwa w dużym powiększeniu, prowadzenia analiz porównawczych. Poznamy przykłady wspieranych komputerowo badań technologicznych.</p> <p>W czasie zajęć oraz do kontaktu ze studentami i udostępniana im materiałów związanych z fakultetem będzie wykorzystywana platforma Office 365, w tym: Outlook, OneDrive i Class Notebook</p>
30.	Fakultet II	<p>I. Projektowanie karoserii samochodów po drugiej wojnie światowej.</p> <p>Zajęcia fakultatywne z dziedziny historii projektowania karoserii samochodowych mają na celu ukazanie możliwości „opowiedzenia” historii poprzez dzieje jednej z najbardziej dynamicznie rozwijającej się dziedziny popkultury. Motoryzacja, jako jeden z ważniejszych czynników przemian cywilizacyjnych w XX wieku, oddziaływała na wiele elementów nowoczesnej ikonosfery, poczynając od produktów codziennego użytku, modę, po architekturę i urbanistykę. Projektowanie, wytwarzanie i użytkowanie samochodów jest też jedną z doskonałych emanacji przemian społecznych i kulturowych powojennej Europy. Dotyczy to nie tylko przemian w ramach powszechnych procesów historycznych,</p>

		<p>ale może co ważniejsze, przemian w poszczególnych krajach, w których ta dziedzina była ważnym elementem tak zwanej dziś „polityki historycznej”. Pierwszych kilka zajęć przeznaczonych będzie na prezentację przez prowadzącego kilku wybranych zagadnień z tej dziedziny. Prezentacje te połączone będą z dyskusją. W trakcie następnych zajęć studenci zaprezentują z kolei wybrane przez siebie zagadnienia z tej dziedziny. Jedne z zajęć poświęcone będą na wizytę w jedynym we Wrocławiu Muzeum Motoryzacji, w którym to sami studenci przeprowadzą analizę wybranych projektów motoryzacyjnych. Zajęcia fakultatywne, poza ogólnymi celami kształceniowymi będą miały na celu przygotowanie do pracy w Oddziałach Służb konserwatorskich, gdzie coraz częściej pracownicy muszą podejmować decyzję dotyczące wpisu do rejestru zabytków pojazdów mechanicznych i w cieszącym się coraz większym zainteresowaniem muzeach motoryzacji</p> <p>II Karty pocztowe</p> <p>Karty pocztowe jako źródło do badań i przedmiot badań historyków sztuki; Historia kart pocztowych, „Wielowarstwowość” karty pocztowej; Kolekcjonowanie kart pocztowych. Datowanie kart pocztowych; Pocztówki z obiegu, pocztówki bez obiegu, Autor, wydawca, fotograf itp. - jakie ważne informacje należy czytać z karty pocztowej?, Techniki graficzne, drukarskie i fotograficzne stosowane w wytwarzaniu kart pocztowych. Prezentacje studentów na wybrane tematy (np. pocztówki z wybranych miast, pocztówki bożonarodzeniowe i noworoczne, pocztówki wielkanocne, pocztówki propagandowe, pocztówki z motywami romantycznymi i erotycznymi)</p>
31.	Fakultet III	<p>I. Kolekcjonerstwo sztuki antycznej w XVIII i XIX wieku Przedmiotem zajęć będzie zagadnienie kolekcjonerstwa obiektów antycznych wyrosłe na bazie zainteresowania sztuką starożytną po odkryciach w Herkulanum i Pompejach oraz publikacji dzieł J.J. Winckelmannna. Szczególny nacisk zostanie położony na nowe, naukowe podejście do kolekcjonowania, w którym istotny staje się kontakt z oryginałem. Poruszone zostanie także zagadnienie filhellenizmu, którego efektem stały się podróże do Grecji w celu nabywania antyków, co zaowocowało powstaniem licznych prywatnych kolekcji obiektów antycznych, zbiorów uniwersyteckich zawierających, obok oryginałów, także odlewy gipsowe dzieł sztuki antycznej, czy wreszcie pierwszych publicznych muzeów (np. Gliptoteka w Monachium, British Museum).</p> <p>II. Celem zajęć jest przybliżenie studentom historii sztuki podstawowych metod ustalania autorstwa obrazów. Zostaną szczegółowo omówione zarówno klasyczne metody znawstwa (Giovanni Morelli, Bernard Berenson, Max Friedländer), jak i myśl metodologiczna tzw. „nowego znawstwa”, która była budowana głównie na bazie wieloletniego programu badań nad obrazami Rembrandta van Rijn</p>

		<p>(<i>Rembrandt Research Project</i>). Uczestnicy zajęć fakultatywnych będą mieli możliwość zapoznania się z metodami szczegółowej analizy dzieła sztuki, gdzie obraz jest traktowany jako manifestacja złożonego świadomego procesu kreacji, w którym indywidualność twórcy objawia się w określeniu celu dzieła, wyborze artystycznych środków i sposobie ich wykorzystania. Oprócz zajęć w salach wykładowych przewidziane są także wizyty w muzeach mające na celu doskonalenie praktycznych umiejętności atrybuowania obrazów.</p> <p>Tematy poszczególnych zajęć: Kiedy i po co potrzebny jest znawca? Co należy wiedzieć o sygnaturach. Kilka uwag na temat historii znawstwa. Znanstwo jako intuicyjna praktyka – Max J. Friedlaender, Bernard Berenson. Próby obiektywizacji pracy znawcy: Giovanni Morelli, Arthur Laurie i Mauritz von Danzig. Nowe znanstwo: <i>Rembrandt Research Project</i>. Fyzyko-chemiczne metody badania obrazów. Jak fałszerze oszukują znawców? <i>Casus Madonny pod jodłami</i> Lucasa Cranacha Starszego. Zajęcia praktyczne w jednym z kościołów we Wrocławiu. Zajęcia praktyczne w pracowni konserwatorskiej. Zajęcia praktyczne w muzealnej galerii malarstwa</p>
32.	Fakultet IV	<p>I. Znanstwo</p> <p>Celem zajęć jest przybliżenie studentom historii sztuki podstawowych metod ustalania autorstwa obrazów. Zostaną szczegółowo omówione zarówno klasyczne metody znawstwa (Giovanni Morelli, Bernard Berenson, Max Friedländer), jak i myśl metodologiczna tzw. „nowego znawstwa”, która była budowana głównie na bazie wieloletniego programu badań nad obrazami Rembrandta van Rijn (<i>Rembrandt Research Project</i>). Uczestnicy zajęć fakultatywnych będą mieli możliwość zapoznania się z metodami szczegółowej analizy dzieła sztuki, gdzie obraz jest traktowany jako manifestacja złożonego świadomego procesu kreacji, w którym indywidualność twórcy objawia się w określeniu celu dzieła, wyborze artystycznych środków i sposobie ich wykorzystania. Oprócz zajęć w salach wykładowych przewidziane są także wizyty w muzeach mające na celu doskonalenie praktycznych umiejętności atrybuowania obrazów.</p> <p>Tematy poszczególnych zajęć: Kiedy i po co potrzebny jest znawca? Co należy wiedzieć o sygnaturach. Kilka uwag na temat historii znawstwa. Znanstwo jako intuicyjna praktyka – Max J. Friedlaender, Bernard Berenson. Próby obiektywizacji pracy znawcy: Giovanni Morelli, Arthur Laurie i Mauritz von Danzig. Nowe znanstwo: <i>Rembrandt Research Project</i>. Fyzyko-chemiczne metody badania obrazów. Jak fałszerze oszukują znawców? <i>Casus Madonny pod jodłami</i> Lucasa Cranacha Starszego. Zajęcia praktyczne w jednym z kościołów we Wrocławiu. Zajęcia praktyczne w pracowni konserwatorskiej. Zajęcia praktyczne w muzealnej galerii malarstwa.</p> <p>II <i>W korowodzie wielkich kultur i cywilizacji - sztuka Sycylii na przestrzeni dziejów</i> Zapoznanie studentów ze zjawiskiem syntezy różnych tradycji artystycznych w jednym regionie, prezentacja najwybitniejszych dzieł sztuki Sycylii</p>

		<ul style="list-style-type: none"> - Historia i topografia Sycylii - Obyczaje i zwyczaje Sycylii - Sztuka: Fenicjan, Rzymian, Greków, Bizancjum, Islamu, Normanów, renesansu i baroku na Sycylii - Specyfika artystyczna miast Sycylii: Palermo, Syrakuzy, Katania.
33.	Objazd zabytkoznawczo-krajoznawczy I r.	Zapoznanie studentów z walorami krajoznawczymi oraz popularnymi szlakami i trasami turystycznymi wybranego regionu w Polsce. Kształcenie umiejętności rozpoznawania, klasyfikacji i charakterystyki zasobów krajoznawczych danego regionu i jego miejscowości. Zapoznanie studentów z najbardziej reprezentatywnymi zabytkami sztuki sakralnej i świeckiej danego regionu od romanizmu (X w.) do współczesności (XX-XXI w.). Doskonalenie umiejętności analizy formalnej, stylowo-porównawczej i ideowej obiektu zabytkowego (architektury, rzeźby, malarstwa, rzemiosła artystycznego), a także jego prezentacji w pierwotnym kontekście. Ćwiczenia identyfikacji oryginalnej substancji zabytkowej oraz późniejszych jej przemian i konserwacji.
34.	Objazd zabytkoznawczo-krajoznawczy II r.	Zapoznanie studentów z walorami krajoznawczymi oraz popularnymi szlakami i trasami turystycznymi wybranego regionu w Polsce. Kształcenie umiejętności rozpoznawania, klasyfikacji i charakterystyki zasobów krajoznawczych danego regionu i jego miejscowości. Zapoznanie studentów z najbardziej reprezentatywnymi zabytkami sztuki sakralnej i świeckiej danego regionu od romanizmu (X w.) do współczesności (XX-XXI w.). Doskonalenie umiejętności analizy formalnej, stylowo-porównawczej i ideowej obiektu zabytkowego (architektury, rzeźby, malarstwa, rzemiosła artystycznego), a także jego prezentacji w pierwotnym kontekście. Ćwiczenia identyfikacji oryginalnej substancji zabytkowej oraz późniejszych jej przemian i konserwacji.
35.	Objazd zabytkoznawczo-krajoznawczy III r.	Zapoznanie studentów z walorami krajoznawczymi oraz popularnymi szlakami i trasami turystycznymi wybranego regionu w Polsce. Kształcenie umiejętności rozpoznawania, klasyfikacji i charakterystyki zasobów krajoznawczych danego regionu i jego miejscowości. Zapoznanie studentów z najbardziej reprezentatywnymi zabytkami sztuki sakralnej i świeckiej danego regionu od romanizmu (X w.) do współczesności (XX-XXI w.). Doskonalenie umiejętności analizy formalnej, stylowo-porównawczej i ideowej obiektu zabytkowego (architektury, rzeźby, malarstwa, rzemiosła artystycznego), a także jego prezentacji w pierwotnym kontekście. Ćwiczenia identyfikacji oryginalnej substancji zabytkowej oraz późniejszych jej przemian i konserwacji.
36.	Lektorat języka łacińskiego	alfabet, wymowa, akcent wyrazowy; rozpoznawanie czterech koniugacji, wyróżnianie tematów czasownika; budowa zdania łacińskiego (podmiot, orzeczenie czasownikowe i imienne, dopełnienie bliższe i dalsze, okolicznik, przydawka); podstawowe funkcje przypadków; czasownik posiłkowy sum, esse, fui i złożenia; czasownik regularny (koniugacja I – IV) w formach: indicativus praesentis activi i passivi, indicativus imperfecti activi i passivi, indicativus futuri I activi i passivi, indicativus perfecti activi i passivi, indicativus plusquamperfecti activi i passivi, indicativus futuri II activi i passivi,

		<p>coniunctivus praesentis activi i passivi, coniunctivus imperfecti activi i passivi, coniunctivus perfecti activi i passivi, coniunctivus plusquamperfecti activi i passivi, imperativus praesentis activi i passivi, infinitivus praesentis activi i passivi, infinitivus perfecti activi i passivi, infinitivus futuri activi i passivi, participium perfecti passivi, participium praesentis activi, participium futuri activi i passivi (gerundivum), gerundium, verba deponentia i semideponentia, czasowniki nieregularne : volo, nolo, malo, eo, fero, fio, prosum, possum, rzeczownik i przymiotnik: deklinacja I, II, III, IV, V, stopniowanie przymiotników, tworzenie i stopniowanie przysłówków, zaimki: osobowe, zwrotny, dzierżawcze, wskazujące, względny, nieokreślone, przymiotki, składnia : ACI, NCI, ablativus absolutus, coniugatio periphrastica activa i passiva, funkcje przypadków: genetivus partitivus, dativus possessivus, ablativus auctoris, ablativus temporis, ablativus comparativus, składnia nazw miast, coniunctivus w zdaniu niezależnym i podrzędnym, consecutio temporum, zdania pytające zależne, celowe, dopełnieniowe, czasowe, względne, warunkowe, przyczynowe, przyzwalające, skutkowe, podmiotowe Słownictwo z zakresu podręcznika Prima via. Wstępna nauka języka łacińskiego. Teksty. Słownictwo z zakresu przerobionych tekstów oryginalnych oraz inskrypcji przygotowanych przez lektora; Sentencje i zwroty łacińskie /wybór/. Wybrane zagadnienia z historii, historii sztuki, literatury i kultury antycznej</p>
37.	Lektorat języka obcego nowożytnego B II	Zajęcia wg programu Studium Praktycznej Nauki Języków Obcych UWr
38.	Wychowanie fizyczne	Zajęcia ogólnouniwersyteckie